

Thời sự Hoa Kỳ
Chủ đề: Lính
Tác giả: Phan Nhật Nam

Anh Lính Người Lính

Đề nhớ ngày 14, 15, 16 Tháng 9, 1972 nơi Quảng Trị. Cờ Bay! Cờ Bay... Vừa chiếm lại hôm qua bằng máu!

Dẫn nhập:

Sau ngày mãn khóa Trường Đà Lạt 23/11/1963, tôi qua tuổi hai mươi về trình diện Tiểu Đoàn 7 Nhảy Dù ở Biên Hòa, giữ chức Trung Đội Trưởng Đại Đội 72, chức vụ thấp nhất của hệ thống chỉ huy lục quân. Từ giờ phút mang chiếc sac marin đi giữa hai hàng lính nhảy dù vào văn phòng tiểu đoàn trưởng cuộc đời tôi hoàn toàn đổi khác... Nay 56 năm sau, một ngày Tháng 9, nhân qua kỳ sinh nhật 77 tuổi (9/9/1943–2019), ngồi vô tình (nhưng không phải là “vô cớ” – Sẽ trình bày rõ “không phải là vô cớ” ở phần cuối bài viết) nhớ lại khoảng thời gian, quãng đời thăm thẳm trải qua với những biến cố chung của thảm kịch VN, của Miền Nam với cảm giác bàng hoàng, kinh ngạc, hãi sợ... đến mức nói ra lời: “Sống như vậy chết còn hơn nhẹ hơn...”. Không dám nói lời ngoa ngôn, tự xưng tụng, vì đây chỉ là những vụ việc đã xảy ra, thường hằng qua thân phận Người Lính, Người Lính Bình Thường đã Sống, Chiến Đấu, và Chết Với Miền Nam – Tổ Quốc Việt Nam/VNCH – Ngay tại hôm nay. Xin chứng minh.

Một – Ngày 11 tháng 6, năm 1965, đụng trận Đồng Xoài (Quận Đôn Luân, Bình Dương), Đại Đội 72 chịu chung nghiệp cảnh của Tiểu Đoàn 7... Đơn vị rơi vào phục kích của Q762 (Trung Đoàn 2 của Sư Đoàn 7 Bộ Binh thuộc Trung Ương Cục Miền Nam, dưới quyền của Trần Văn Trà)... Sau khi rút kinh nghiệm từ Trận Bình Giả, Phước Tuy, giao chiến với TĐ4/TQLC và Biệt Động Quân (12/1964), phía cộng sản vùng Bình Dương, miền Đông Nam Bộ chuẩn bị trận địa Đồng Xoài từ đầu năm 1965... Đơn vị cộng sản đánh Đồng Xoài đã thực tập trên sa bàn, xong tập điều động trên thực địa... Đến ngày 10, lực lượng Trung Đoàn 2 được tăng cường thêm một tiểu đoàn địa phương, tấn công chiếm đóng một phần Chi Khu Đôn Luân, tiếp tổ chức phục kích quân nhảy dù tăng viện... Thế nên, chỉ trong một giờ, Tiểu Đoàn 7 bị thiệt hại nặng với 14 sĩ quan chết, bị thương và bị bắt... Từ tiểu đoàn trưởng, tiểu đoàn phó, sĩ quan hành quân trở xuống đến cấp trung đội trưởng, trừ Đại Đội Trưởng ĐĐ74, (Đại úy LVPhát). Đại Đội 72 chỉ còn khoảng 10 người! Bản thân là viên thiếu úy mang cấp bậc cao nhất còn lại với Chuẩn úy Dương Văn Chánh. Chánh là em của Phu Nhân Dương Thị Thanh, Người Bạn Đòi Chiến Đấu với Tướng Quân Trương Quang Ân, Tư Lệnh Sư Đoàn 23 Bộ Binh. Chuẩn Tướng Tư Lệnh Trương Quang Ân nguyên là Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 8 Nhảy Dù từ 1960; tiếp Chiến Đoàn Trưởng Chiến Đoàn 2 ND, Đại Tá Tỉnh Trưởng Gia Định, 1966 trước

khi nhận chức Tư Lệnh Sư Đoàn 23 Bộ Binh. Nhị vị đồng hóa thân trong lửa vào Ngày 8 Tháng 9, 1968 trên chiến địa Đức Lập; Phu Nhân Dương Thị Thanh cũng là một Nữ Quân Nhân Nhảy Dù. Như một cách an ủi, nâng đỡ, được chỉ định giữ chức Quyền Đại Đội Trưởng Đại Đội 72. Đại đội trưởng thì cũng chỉ biết ngồi ôm mấy nhỏ con lính khóc tấu tức nơi văn phòng đại đội trông vợ trông vốc. Bà vợ viên Trung sĩ Trung Đội Phó Tăng Mãn Tài phải khuyên can... Thôi thiếu úy đừng khóc nữa bình tâm để mà lo cho mấy ông! Để tránh cái huông của TĐ7, Bộ Tư Lệnh Lữ Đoàn (chưa thành đơn vị Sư Đoàn) đặc cách cho Thiếu úy Nam Xương (danh hiệu truyền tin chết tên cho đến hôm nay dấu quá lâu không mặc áo lính) lên Trung úy, chuyển về Tiểu Đoàn 9 tân lập ở Sài Gòn giữ chức Đại Đội Trưởng ĐĐ93/TĐ9ND. Chuẩn úy Chánh ở lại Đại Đội 72 với quân số mới bổ sung, đặt dưới quyền của Trung úy Phạm Ngọc Bích từ Tiểu Đoàn 3ND (Sài Gòn) chuyển về. Nguyên ĐĐ72 do Trung úy Trần Quốc Lịch đưa về Biên Hòa khi Tiểu Đoàn 7ND thành lập, 1960. Cũng do người ở Bộ Tư lệnh có quan niệm: Đại Đội 72 nguyên của tiểu Đoàn 3 (thì) đưa người chỉ huy của Tiểu Đoàn 3 về chỉ huy sẽ được phần tâm lý tin cậy. Ngày 11 tháng 12, 1965 (lại một ngày 11), toàn thể đại đội 81 người đồng tử nạn phi cơ trong chuyến bay từ Phú Bổn về Tuy Hòa. Năm 1974, 14 bao đựng xác được thu hồi, nhưng mãi đến năm 2012, tất cả mới được nhận dạng, xác định tính danh. Năm nay (2019) được phía Bộ Quốc Phòng Mỹ chính thức thông báo. Tôi đọc danh sách tử sĩ rơi máy bay năm 1965, nhớ lại cách ân cần của Trung Đội Phó Tăng Mãn Tài (gốc người Nùng)... “Mây thiếu úy có ăn cơm không tao nấu cho...” hoặc lời thở than của hai Binh nhất Phan Niên, Phan Thỏn (mang đạn đại liên)... “Ôn ơi (Thiếu úy Nam), ở ngoài mền (ở Quảng Trị), nghèo quá, tên không có chữ lót!” Tháng 9, 2019, Nhân Đại Hội Nhảy Dù nơi vùng Nam Cali, tôi viết lại tình thế của người, việc thuộc Đại Đội 72/TĐ7ND của 54 năm trước; Viết xong đề ngày, tháng trước khi gửi đi: 4/9/19 – Đúng KHÔNG SAI MỘT SỐ – Tiểu Đoàn 7 Nhảy Dù – KBC 4919.

Linh Thiêng Người Lính không ngừng lại nơi yếu tố số hiệu 4919. Đại Đội 72/Tiểu Đoàn 7 Nhảy Dù được tái hiện thực ở phần viết sau.

Hai – Những ngày Tháng 4, 5 năm 1976, đám tù cấp đại úy ở Trại Long Giao, Long Khánh rơi vào tình trạng “chết trong cảnh sống” có thật trong sau đợt biên chế chuyển số lượng người thuộc thành phần “tiền bộ” đi những nơi nào không rõ... Thành phần đông đúc còn lại nhìn quanh quất đồng thấy ra... “Chết rồi, chỉ còn tụi mình, dân ‘ác ôn, mang nợ máu với nhân dân...” Theo định giá tội danh nặng nhẹ của cộng sản: “Nhất rần ri, nhì phi pháo!” Cả bọn ngưng đi lao động bên ngoài, ngày ngày ngồi thấp thỏm nhìn ra hàng rào chập chùng thêm nhiều lớp kẽm gai... Công việc duy nhất là đào giao thông hào ở những nơi khuất vắng... Giao thông hào sâu 3 thước, bề ngang chỉ vừa một thân người! Đám tù xì xào... Bọn nó bắt mình đào hầm chôn tập thể đây. Từ hầm hào, Nam Xương nhìn lên chỉ thấy một khoảng trời xanh với cảm giác rã rời... Không lẽ đời mình xong ở đây?! Với loại hầm này không cần phải bắn bỏ gây tiếng động, chỉ cần chôn sống, lấp đất là xong như ở Trường Gia Hội, Huế, Tết Mậu Thân 1968 chính bản thân đã chứng kiến.

Ngày 19 Tháng 6, năm 1976, từ đầu đêm lệnh khẩn cấp di chuyển với đoàn xe trùm bạt phủ kín đợi sẵn. Đám tù trại Long Giao thì thầm an ủi... Như vậy nó không bắn, chắc di chuyển mình đi chỗ khác?! Đi đâu với hai bánh lương khô như thế này... Không biết? Xe di chuyển về hướng Sài Gòn thấp thoáng ánh đèn nơi xa, người ngồi sau thùng xe, hé tấm bạt nhìn ra ngoài xì xào thông báo... Xe tới bến Tân Cảng. Chắc nó đưa mình đi Côn Đảo... Cũng được an ủi, còn ở Miền Nam! Nam Xương bước xuống xe nhìn về hướng Sài Gòn... Đâu là Tân Định? Đâu là Phú Nhuận? Nhà mình nơi đâu, vợ con như thế nào từ Tháng 6 năm ngoái, 1975?! Mới một năm mà sao đã ngàn dặm thăm thăm xa cách. Sài Gòn, Bến Tân Cảng như một chốn không còn. Một nơi không phải của Miền Nam?! Đám tù chập choạng bước lên cầu thang xuống hầm tàu Sông Hương. Ngàn con người bước đi không tiếng động. Xác ma cũng chỉ có khối im lặng thăm đậm này... Ùm! Ùm! Âm động của khối nặng rơi xuống nước... Súng nổ đòn, đường đạn bay xuống mặt sông... Đám lính áp tải cao giọng... Khẩn trương! Khẩn trương... Thúc hối đám tù đang đợi trên sàn bến cảng chờ lên tàu. Nam Xương tựa vào sàncầu thang, nhìn xuống mặt đen chập choạng ánh sáng bên mạn tàu... Cũng không khó bước chân qua, và lao mình xuống! Anh vụt thấy ánh sáng của Sài Gòn rục rỡ, hùng tráng... Ngày bao hùng binh tiến lên... Đoàn quân uy nghi qua khán đài... Chào tay... Chào! Trung úy Phan Nhật Nam đưa tay chào lẫm liệt qua vành nón Mũ Đỏ Nhảy Dù theo lệnh Đại úy Liêu Quang Nghĩa! Ngày Quân Lực 19 Tháng 6, 1965 – 11 năm trước. Hôm nay, Ngày Quân Lực 19 Tháng 6, 1976... Ngày bao hùng binh tiến lên! Người Tù Phan Nhật Nam vũng vàng, thản nhiên bước lên cầu thang, vào hầm chở súc vật tàu Sông Hương với nhắc nhở tự thân: Mình lên Trung úy Ngày Quân Lực – 19 Tháng 6 Năm 1965 sau Trận Đồng Xoài.

Ba – Những ngày tháng 9/2019 nơi vùng Nam Cali dày đặc những sự kiện... Danh Dự Người Lính VNCH bị những thành phần vô lại hạ nhục với tất cả hạ tiện, thô tục... Cay đắng hơn, không thiếu sự tiếp tay (vô tình và hữu ý) của những người từng mặc áo lính, được gọi là “chiến hữu” nay chỉ mặt, cáo buộc lẫn nhau chung một tội danh “cộng sản”. Thủ Đô Người Việt Tỵ Nạn vắng mặt toàn thể hệ thống Nhà Xuất Bản in sách, phổ biến văn hóa phẩm của các tác giả Miền Nam trước 1975. Các trung tâm sản xuất băng, đĩa CD, DVD chủ đề Nhạc Vàng đồng loạt đóng cửa; Đại Nhạc Hội Cám Ôn Anh Người Thương Binh Việt Nam Cộng Hòa hằng năm mất hẳn một nửa khí thế vì thành phần ca nhạc sĩ (chuyên hát miễn phí) của Trung Tâm ASIA, SBTN đã bị phân tán, không thể tập trung, tổ chức lại.... Dọc Đường Bolsa, Thành Phố Garden Grove, Westminster... những quán ăn đi từ Sài Gòn sau 30/4/1975 nay phần lớn đã đổi chủ. Chủ nhân và thành phần người làm mới có cung cách, ngôn ngữ “chiêu đãi, phục vụ vô tư” của Hà Nội, Nha Trang, Đà Nẵng... nay đang dần “Trung Quốc Lai”. Lòng nặng trĩu tâm lý, phản ứng của những ngày Tháng 3, 1975 khi đứng trên đèo Hải Vân, sáng 30 Tháng 4, 1975 đứng trước Hạ Viện Sài Gòn thấy ra lần... Thật Chết Với Quê Hương!

Nhưng linh thiêng kỳ diệu thay, báo chí Miền Nam Cali đồng phổ biến bản tin... Hải còt 81 quân nhân Việt Nam Cộng Hòa bị lãng quên trong hơn nửa thế kỷ qua sẽ được vinh danh trong một buổi lễ tại Tượng Đài Việt Mỹ ở Westminster Ngày 26 Tháng 10, 2019. Bản tin căn cứ từ bài viết trung hậu cao thượng của Jim Webb – Ông vốn là Sĩ quan Thủy

Quân Lục Chiến từng chiến đấu tại Nam Việt Nam; trở về Mỹ, được nghỉ hưu vì thương trận, ông trở thành Thượng Nghị Sĩ Đảng Dân Chủ, đại diện Tiểu Bang Virginia; từng giữ chức Bộ Trưởng Bộ Hải Quân; Phụ Tá Bộ Trưởng Quốc Phòng Phụ Trách Văn Phòng Trừ Bị... Nhưng dấu phụ trách những chức vụ cao trong chính quyền cũng như quốc hội, Jim Webb do dấu tích không phai nhạt của chiến tranh Việt Nam, cũng do Phu nhân Hồng Lê với tấm lòng thấm thiết đối với Việt Nam, với Miền Nam, Jim Webb đã viết nên lời cảm kích: “Tuởng Nhớ Những Người Lính Bị Bỏ Quên Của Miền Nam Việt Nam” (Remember South Vietnam’s Forgotten Soldiers). Ông nhắc lại sự việc thương tâm bị tráng... “Chiếc vận tải cơ C-123 của quân đội Hoa Kỳ bị bắn rơi trong Chiến Tranh Việt Nam, mang theo những quân nhân đồng minh của chúng ta bị mất tích từ đó đến nay. Những hài cốt của họ không có quê hương. Biết vậy nên tôi phải hành động”. Jim Webb nêu lên nguyên lý trung hậu từ William Gladstone, một thủ tướng Anh trong thế kỷ thứ 19: “Chỉ cho tôi xem cách thức một quốc gia hay một cộng đồng chăm sóc những người chết của họ... Tôi sẽ đo lường với sự chính xác mức độ cảm thông tế nhị của những con người sống trong cộng đồng đó, sự tôn trọng luật pháp của họ đối với đất nước, và sự trung thành của họ đối với những lý tưởng cao cả.” Jim Webb không nói lý thuyết suông, ông thực hiện nên thành hành vi cao thượng: Qua nhiều năm vận động giới lập pháp, hành pháp Mỹ... Vào ngày thứ Sáu, 13 Tháng 9, 2019, một chiếc phi cơ của Không Quân Hoa Kỳ sẽ chuyên chở hài cốt trộn lẫn của 81 quân nhân nhảy dù thuộc Quân Lục Việt Nam Cộng Hòa từ Hawaii, nơi mà họ đã được cất giữ trong cơ sở của quân đội trong hơn 33 năm qua đến California. Và vào Ngày 26 Tháng 10, một buổi lễ tưởng niệm và vinh danh trang trọng theo nghi thức quân đội sẽ được tổ chức dành cho những Người Lính đã hy sinh tại Westminster, tại Little Saigon...

Kết từ: Hóa ra *Anh Linh Người Lính* đã vô cùng Linh Hiển... Ngày 13 Tháng 9, năm 1972 tại mặt trận Quảng Trị qua rạng sáng sáng Ngày 14 Tháng 9... Từ những căn hầm chiến đấu người lính thấy rừng rực lá cờ Vàng Ba Sọc bay uy nghi trong gió sớm lẫn màn khói đạn, bom chưa tan hẳn. Họ thấy cay cay trong mắt với cảm giác nôn nao thảm lắng... Cảm giác muốn khóc về một điều bi phẫn. Những khuôn mặt chai cứng, hư hao, loang lổ khói đạn, bụi đất đồng duỗi ra theo độ sáng của ngày với vẻ kiên cường kiêu hãnh xen lẫn đau đớn kìm giữ. Người Lính nhìn xuống những xác binh sĩ đồng bạn mới đem về, nằm bó gọn trong những poncho phủ bụi đất, bê bết máu. Nay, Ngày 13 Tháng 9, 2019 Đồng Bào Ty Nạn Cộng sản vùng Little Saigon tiếp nhận hài cốt của 81 Người Lính Nhảy Dù đã hy sinh để hôm nay có được Tự Do trên đất Mỹ. Công việc mà Người Chiến Hữu Jim Webb đã thực hiện với một tấm lòng do suy nghĩ viết ra lời cao quý... Nếu Người Mỹ không chỉ chăm sóc cho những người chết của mình mà còn chăm sóc những người từng chiến đấu cùng với chúng ta. Những người lính vô danh VNCH xứng đáng được tưởng nhớ với danh dự và nhân phẩm. Buổi lễ sắp tới sẽ đi xa hơn việc tưởng nhớ sự hy sinh và hành trình dài năm thập niên của Người Lính VNCH đã hy sinh mạng sống khi còn trẻ tuổi cho lý tưởng tự do cho một quốc gia mà nay đã không còn. Cuộc hành trình buồn nhưng vĩ đại của những người lính bị lãng quên từ trận địa Việt Nam sẽ mang đến một kết cục cho nhiều người khác đã tự trả giá và tìm đường đến nước Mỹ để được sống Tự Do.

Thưa cùng Chiến Hữu Jim Webb về một điều rất Linh Thiêng mà ông không nói ra:

26 Tháng 10 là QUỐC KHÁNH ĐỆ NHẤT CỘNG HÒA: 26 THÁNG 10, 1955

Phan Nhật Nam, 15 Tháng 9, 2019

Nguồn: Internet eMail by psxh chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, October 19, 2019
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*